

1. ČÍSLO

2024/25

RADAR

Časopis ZŠ Meteorologická

Foto: Matěj Vaníček

| VELKÝ ROZHOVOR S PANEM ŘEDITELEM |
| KDO TO JE | TUTORIÁLY | PŮDA | KOMIKS | POZVÁNKY |

ÚVODNÍK

Milí čtenáři!

Vítáme vás v novém školním roce, na nějž se někdo těšil a někdo možná ne.

V každém případě jste se ale určitě nemohli dočkat našeho časopisu. Začátek tohoto školního roku nebyl zrovna klidný. Poukazují tím na první týden školy, kdy tři dny za sebou to byla sama dopolední „procházka“, když nejen naši škole někdo vyhrožoval. Všichni doufáme, že už se to nebude opakovat.

První letošní Radar vám přináší rozhovor s panem ředitelem. Letos podnikneme různé výpravy, vydáme se prozkoumat naši školu – tentokrát se podíváme na půdu a strávíme den s dětmi v přípravné třídě.

Nesmí chybět půl stránky pro malé spisovatele a básníky nebo hádání osob ze školního personálu. Vše doplníme krásnými ilustracemi, komiksem nebo návody, jak co nakreslit. V tomto roce bude, stejně jako v minulém, několik akcí. Nastávající program vždy najdete na poslední stránce.

Letos máme konečně hotovou venkovní učebnu, do které možná se svou třídou někdy půjdete. Zároveň nám později přibude i nové hřiště. To znamená další místa pro třídy a školní družiny navíc. O těch ale třeba někdy příště.

Za celý redakční tým vám přeji příjemné čtení,
Anežka

Hádanka pro tebe

KDO TO JE?

V novém školním roce máme v našem časopise hádanku „kdo to je?“

Chlapeček na fotografii v minulém čísle byl pan ředitel Alexandros Charalambidis. Uhodli jste to? Tak škoda, že jste nám nenapsali, bohužel nepřišel žádný správný tip.

Tentokrát pátráme po paní učitelce. Jako se dříve starala hezky o panenky, tak se teď stará hezky i o děti. Máme tady opět neaktuální fotografii, která vypovídá o mládí hledané učitelky. Odhadujeme, že je z druhého stupně a dostala se k nám informace, že teď nosí brýle.

Prosíme vás opět o pomoc při hledání. Lístečky s tipem, kdo by to mohl být, házejte do 15. listopadu do schránky u klubu. Pro vítěze tu máme jako minulý rok krásnou cenu: žolík na předběhnutí fronty v jídelně.

Děkujeme za vaše tipy a těšíme se na ně.

Neučíme se pro známky, ale pro život...

Pan ředitel Alexandros Charalambidis nás uvítal u sebe v ředitelně a ochotně připravil místo pro šest lidí. Měli jsme připravenou hromadu otázek a další nás napadaly průběžně. Na všechny nám podrobně odpověděl, proto jsme museli rozhovor při přepisování dost zkrátit. Některé odpovědi tak najdete alespoň stručně v tabulce. Děkujeme za čas, který nám pan ředitel věnoval, i když má spoustu práce.

Hned na začátek se zeptáme: Potěšilo vás dnes něco?

Dnes mě potěšili čtvrtáci, protože hezky zpívali. Zaspívali jsme si Znáš já jeden krásný zámek i s tanečním a rytmickým doprovodem.

Potom jsme dělali různá rytmická cvičení a pak vyjádřili takové přání, abych jim pustil písničku Diamonds od Rihanny, kterou se učí při angličtině. Zpívali spolu s videem, bylo to hezké, takové spontánní. Myslím si, že si tu hodinu užili.

Chtěl jste vždycky učit hudební výchovu? Nebo jste jako malý toužil dělat nějaké jiné povolání?

To vám řeknu úplně přesně. Když se nás v první třídě zeptala paní učitelka, čím chceme být, psaly tam děti popeláře, hasiče... Ale já jsem tam napsal archeolog. Když jsem byl malý, měl jsem knížku, která se jmenovala Rozum do kapsy. Tam byla definice, že archeolog zkoumá staré památky lidské činnosti. To mě zaujalo. Tatínek byl Řek a dělal mi třeba řecké helmy s chocholem. Já jsem si hrál na bojovníka a byl jsem seznámen trochu s antickým Řeckem. Zajímal mě dějepis, a tak jsem si řekl, že bych mohl být tím archeologem, hrabat se v zemi a zkoumat, co naši předkové vlastně všechno dělali. Ale to byl jen takový dětský sen.

A mluvili vám pak rodiče do toho, čím máte být?

Člověče, to snad ani ne. Po základní škole jsem šel na gymnázium, ale ani tam jsem dlouho nevěděl, co bych měl opravdu dělat. Na housle jsem hrál od pěti let, měl jsem chvíle, kdy jsem moc nechtěl cvičit, ale pak se to zase zlepšilo. Že budu učitelem, jsem se rozhodl až ve čtvrtém ročníku, do té doby jsem byl nevyhraněný, ale rozhodně jsem měl rád hudbu. Nakonec jsem se přihlásil na pedagogickou fakultu, protože mě bavila práce s dětmi a to, že mohu někomu něco předávat.

Váš druhý předmět je ruština. Jaké vlastně umíte jazyky?

Měl bych umět češtinu (*úsměv*), ruštinu a pak na takové hovorové bázi francouzštinu. Kupodivu neumím řecky, tatínek mne moc neučil, respektive já jsem se k tomu neměl. Naučil jsem se alespoň řecky zpívat nějaké písničky.

Zažil jste nějakou válku?

Nezažil. A jsem velmi rád, že jsme jakéhokoli válečného konfliktu ušetřeni. Ale kupodivu si vybavuji rok 1968, začátek okupace sovětskou armádou a "spřátelenými vojsky". Narodil jsme se roku 1966, byly mi tedy tehdy jen dva roky. Maminka mne vezla v kočárku, ale jak šla ulicí, najížděl z boku tank a byli tam vojáci. Tak se zase s kočárkem otočila a jela se mnou zpátky domů. Byl jsem opravdu malý, ale jsou momenty, které člověku utkví v paměti na celý život. Nebyla to sice válka, ale to ohrožení tam bylo.

Jak jste se dostal na naši školu a jakou jste pak měl motivaci stát se ředitelem?

To je trochu složitější. O ředitelování jsem uvažoval už dávno, když jsem začal učit. To bylo ve školním roce 1991/92, několik let jsem učil a pak jsem chtěl hned zkusit konkurz na ředitele. Ale to byla taková mladická nerozvážnost. V podstatě jsem netušil, co ředitelování obnáší. Není to vůbec jednoduchá činnost. Postupně jsem, kromě učení, pracoval ve Výzkumném ústavu pedagogickém, dělal jsem zástupce ředitele na jedné škole. Rok jsem působil na ministerstvu školství, ale to mne moc nebavilo, protože to byla spíše jen úředničina. Tak jsem zvažoval, jak zase utéct do pedagogického procesu. Znal jsem se s panem Běleckým, možná si pamatujete, že tu byl dříve ředitelem. Kdysi jsme společně dělali na jednom projektu na České školní inspekci. Zavola jsem mu tedy, jestli nemá místo pro učitele hudební výchovy na částečný úvazek. To bylo asi před sedmi lety.

Když jsem nastoupil sem do školy, učil jsem zároveň na konzervatoři. Střídal jsem obě školy a byl jsem tak spokojený. Později jsem na konzervatoři skončil a nastoupil do Národního pedagogického institutu a pracoval tedy tam a zároveň tady. Najednou byl vyhlášený konkurz na ředitele. Říkal jsem si, že by se mohlo stát, že sem bude chtít přijít někdo z venku, kdo to tu nezná. To byl hlavní motiv, proč jsem se přihlásil. Hodně jsem zvažoval, jestli do konkurzu vůbec jít. Radil jsem se svojí paní, s některými kolegy. Měl jsem opravdu velké dilema. Nakonec jsem se rozhodl, že to zkusím, a ono to pak vyšlo.

Jaké máte se školou plány?

To se dostáváme k vážnému tématu. Rád bych, abychom se zaměřili na mezilidské vztahy, to znamená na vzájemné pochopení a toleranci. Vytvořit tady takovou atmosféru, abychom si navzájem rozuměli. Abychom se na naučili navzájem se chápat. To je, myslím si, to nejdůležitější. Naučit se společně žít bohatě do života stačí. Ne být vynikající ve všech předmětech, ale být schopni navzájem si vyjít vstříc. A také poznat své silné a slabé stránky. Nepotřebujeme si jako škola klást nějaké velké cíle. Spíše je důležité se po malých kručících dostat k tomu, abychom dokázali spolu vycházet. Když se to naučíme tady a přeneseme to do svého budoucího života, do dospělosti, je to obrovský kus práce. Proto také chci, aby opravdu dobře fungovala mimo jiné právě etická výchova.

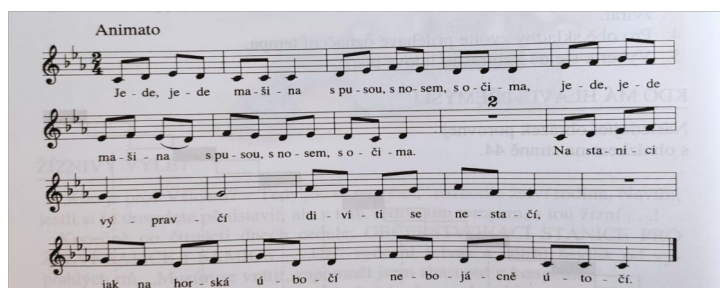
Je pravda, že jste v dětství propadl?

To pravda není. Uvedu to na pravou míru. Základní školu jsem končil se samými jedničkami. Ale na vysoké škole jsem nejdříve nějak nepochopil systém výuky, proto jsem si první ročník zopakoval (*úsměv*). Na jeden seminář jsme se měli nazpaměť naučit básničku Vlk a jehňátko. Nenačil jsem se jí, ale byl jsem vyvolaný hned další týden jako první. Vyučující si mne zapamatoval a pak mi nedal zápočet. Já jsem se jí potom teda naučil a pamatuji si ji v ruském jazyce do dneška celou. K ničemu mi to teď není, ale tehdy to byla taková rána, že jsem zjistil, že se budu muset občas něco naučit i na semináře. Když jsme měli ruské, nebo vlastně sovětské reálie, měli jsme si připravit referát. Hezky jsem si ho připravil a napsal a přihlásil jsem se po tom předcházejícím neúspěchu jako první, abych pak nebyl překvapený. Přišel jsem před tabuli a chtěl jsem referovat. A pan doktor mně ten referát vzal, takže já jsem opět neřekl nic, protože jsem to uměl jenom číst a neuměl jsem to nazpaměť. To byl druhý neúspěch. Ale když jsem zjistil, jak to chodí, studoval jsem pak s prospěchovým stipendiem.

Jestli nechcete, tak to do časopisu nedáme.

Mně to vůbec nevádí, protože tím chci říct jednu zásadní věc. Neučíme se pro známky, neučíme se pro to, abychom měli samé jedničky. Každý z nás má v něčem navrch, má určitý potenciál. Někdo půjde na vysokou školu a někdo bude výborným pekařem nebo opravářem aut. A to je přece to důležité pro život a pro to, aby fungovala společnost. Ne to, jestli má někdo samé jedničky. Kdybych vám dnes neřekl, že jsem je měl, ani byste to nepoznali. A kdybych to řekl někde mezi lidmi, asi jen pokrčí rameny a řeknou: to je fajn, ale co umíš jiného. Tedy neučíme se pro známky, ale proto, abychom se něco naučili a něco uměli. A když se něco nepodaří, vždycky máme šanci to opravit. A když nebudete mít samé jedničky, vůbec to nevádí. Důležitá je snaha. Někdo může mít klidně trojky, ale škola by ho měla naučit poznat, v čem je dobrý. S tím by pak měl jít do života a dál rozvíjet svůj potenciál.

Co děláte, když máte prázdniny?

Ředitel nemá tak dlouhé prázdniny jako děti, a dokonce ani jako učitelé. Během prázdnin se ve škole pořád něco děje. Navíc se pořád musím se spoustou věcí seznamovat, vždyť dělám ředitele teprve jeden rok. Během toho roku jsem něco zjistil a teď byla potřeba podle toho nový školní rok připravit. Ale zbyl čas i na odpočinek a cestování. Na deset dní jsem se vydal do Itálie a na čtyři dny na Šumavu. Rád jezdím na kole, proto jsme si na obě místa vzali kola a jezdili jsme. Když je volno a hezky, cestuji třeba po památkách nebo chodím do přírody. Jindy si čtu nebo si dám něco dobrého k jídlu.

Když jsme u čtení, vidím, že tu máte knihu Jak mluvit s idioty. Už jste ji přečetl, nebo je tu jen na ozdobu?

Zatím jsem ji nečetl. Dala mi ji paní učitelka Francová a je o tom, jak mluvit s lidmi, kteří jen prosazují svůj názor, útočí a člověk jim musí něco vysvětlit a dojít k řešení, se kterým budou spokojené obě strany. Určitě si ji přečtu, až budu jezdit autobusem, teď nemám moc času, proto jezdím autem. Ale nejdříve chci dočíst knihu Budoucnost organizací.

Rozbil jste tady v ředitelně něco?

Ne, nerozbil. To mne asi ještě čeká. Ale jak se říká, že když člověk přijde do nové kanceláře, čekají tam na něj kostlivci ve skříni, jednoho kostlivce tady mám. (V ředitelně opravdu stojí model kostry.)

A je tu poslední, důležitá otázka. Mícháte krupicovou kaši?

Ne, nemíchám. Odmalička jsem to neměl rád, když jsem to viděl třeba u bratrance. Jak je posypaná, vezmu to hezky od okraje, naberu to kakao... Někdy děti v jídelně kaši rozmíchají a pak ji stejně nedojedí a vracejí ji zpátky.

RYCHLÉ PALBY

Oblíbené jídlo: Sladká jídla, česká klasika, asijská kuchyně.

Oblíbené auto: Peugeot, Volvo.

Oblíbený předmět ve škole: Hudební výchova, dějepis.

Který předmět mu ve škole nešel: Tělocvik, zeměpis.

Na jaké nástroje hraje: Housle, doprovod na klavír a kytaru.

Oblíbená hudba: Z klasické hudby Vltava, Novosvětská symfonie Antonína Dvořáka, Bachův houslový koncert, Vivaldiho koncerty, Beethovenovy sonáty. Dále Genesis, Peter Gabriel, Phill Collins, Mike Oldfield, Pink Floyd...

Komu fandí: Dříve Sparta a Bohemians. Teď sleduje hlavně mezinárodní zápasy.

Jaké má zvíře: Měl andulky, kakariki a morčata.

Oblíbený literární žánr: Detektivky, sci-fi, dobrodružná, ale i odborná literatura.

Na Vánoce řízek, nebo kapr? Kapr.

Ptali se Kuba, Danka, Julča, Matěj V., Majda a Eliška S.

Foto Matěj V.

JEDEN DEN V... PŘÍPRAVNÉ TŘÍDĚ

Co se děje za dveřmi přípravné třídy? Také vás to zajímá? Učí se tam děti, nebo si hrají jako ve školce? Jednoho dne jsme se tam vypravili. Na 24 hodin jsme propadli a místo přírodopisu nebo angličtiny jsme si sedli mezi naše nejmenší spolužáky.

Ráno se pěti až sedmileté děti sejdou v kroužku před tabulí, pozdraví se a říkají si, jak se mají, a rozcvičí se (zvlášť se nám líbilo splachování do záchodu a prolétnutí se po celé škole). Hned ze začátku nás děčka překvapila, že už umí vyjmenovat dny v týdnu, měsíce i roční období a i ti s OMJ umí napočítat do dvaceti. Potom poznávali základní geometrické tvary. Paní učitelka se snaží, aby je práce bavila, proto tvary poznávali i poslepu hmatem.

Deset minut před koncem hodiny už ztrácí pozornost, proto potřebují přestávku dříve. Že se blíží začátek další hodiny, poznají podle speciálně upravených hodin. Čas přestávky je tam vyznačený barevně – žlutě malá přestávka a červeně velká.

Teď přichází těžší práce. Jdeme na psaní. Paní učitelka sleduje, jestli všichni kluci i holky sedí tak, jak mají, aby je nebolela záda. Někteří si musí půjčit tužku od paní učitelky. V penále mají leccos – nůžky, lepidlo, gumu, ale tužka chybí. Dostávají pracovní listy. Musí se podepsat do levého dolního rohu. Pracujeme s nimi a už toto je pro nás trochu problém. (Jsme zvyklí na pravý horní, že?) Malujeme cestičky, po kterých jezdí auta. Ve třídě mají pracovní sešity. S nimi si trénují pojmy jako menší a větší, vytleskávají slabiky podle obrázků.

Je tu velká přestávka. Půjčili jsme si z přípravy tzv. "courací karty". S nimi děti mohou během přestávky courat po celé škole, aniž by měl někdo právo je zastavit a poslat zpět do třídy. Většinou trefí úspěšně zpátky. Když jsme se vrátili do třídy, viděli jsme, jak se děti honí a lezou po čtyřech po celé třídě.

Přichází třetí vyučovací hodina. Sedneme si opět do kroužku a hodnotíme, jak se nám dnes pracovalo. Všichni si vezmou z krabičky kolíček se svým jménem a dají ho k jednomu ze smajlíků podle toho, jak jsou spokojeni se svými výkony. Pová si, co je bavilo, nebavilo, co jim šlo a nešlo. Tato aktivita trvala dost dlouho.

Blíží se čtvrtá hodina – jdeme ven. Převlékání dětem nejde zrovna rychle. Procházíme okolo školy ve dvojicích – služba jde jako první. Na tramvajové zastávce nacvičujeme jak cestovat a jak se správně chovat, kde se postavit, když vystoupíme, aby se během výletu nikdo neztratil.

Když dorazíme do školy, zase nám převlékání trvá nějakou tu dobu.

Potom paní asistentka předá děti do družiny a jdou na oběd.

Tak a je klid. My se paní učitelky samozřejmě ještě vyptáváme na některé věci, např. co by budoucí prvňáci měli umět na konci školního roku.

Co umí děti v přípravné třídě na konci školního roku?

- slyšet první a poslední hlásku
- správně držet tužku a mít uvolněnou ruku
- vytleskávat rytmus
- vyjmenovat roční období, měsíce, dny v týdnu
- napočítat do 20
- podepsat se
- starat se o svoje věci, to znamená i brát na sebe zodpovědnost, když např. něco zapomenou nebo neudělají

Co by měla dělat služba:

- sundávat a zvedat židle po ostatních spolužácích
- rozdávat pracovní listy
- venku chodit jako první
- mírně uklízet
- nosit vzkazy pro ostatní třídy
- na konci vyučování přinést do kroužků smajlíky, kde potom každý hodnotí sám sebe

Předškoláky se na jeden den stali Filip a Matěj K.

Prask!

Coto bylo!?

Proč utíkáš?

Ty se mě bojíš?

...a to je jak jsem se stal duchem

Ja jsem se tě leknu

Půda, kterou jsme navštívili, se nachází ve staré budově školy, nad druhým patrem, kde jsou Montessorri třídy. Pokud by vás zajímalo, jak je půda velká, stačí se podívat na půdorys staré budovy. Dnešní podoba pochází z roku 2017, kdy se opravovala střecha.

Pokud se na půdu chcete dostat, musíte projít kolem jazykové učebny 1. stupně, potom po schodech nahoru a když vejdete do chodby, kde sídlí Montessori, vydáte se k dívčím toaletám. Vedle v rohu budou dveře s nápisem PŮDA.

Když otevřete tyto tajemné dveře, uvidíte nad hlavou polystyrenovou záklapku, která se otevírá pomocí kladky. Vystoupáte po dřevěných schodech, oprášíte si kalhoty a jste tu! Na půdě je mnoho oken, která směřují na venkovní hřiště (ten evakuační plac). Pan školník je vždy na jaře otevře a na podzim zavře. Chodí se tam po prknech, která jsou překvapivě velmi stabilní.

Pokud se podíváme do školní kroniky, zjistíme, že půda byla dříve přístupná dětem, aby zde mohly sušit bylinky, které vypěstovaly na školní zahradě. Nyní ale kvůli bezpečnosti půda není volně přístupná.

Fotili jsme prostředí i výhled, tak se podívejte.

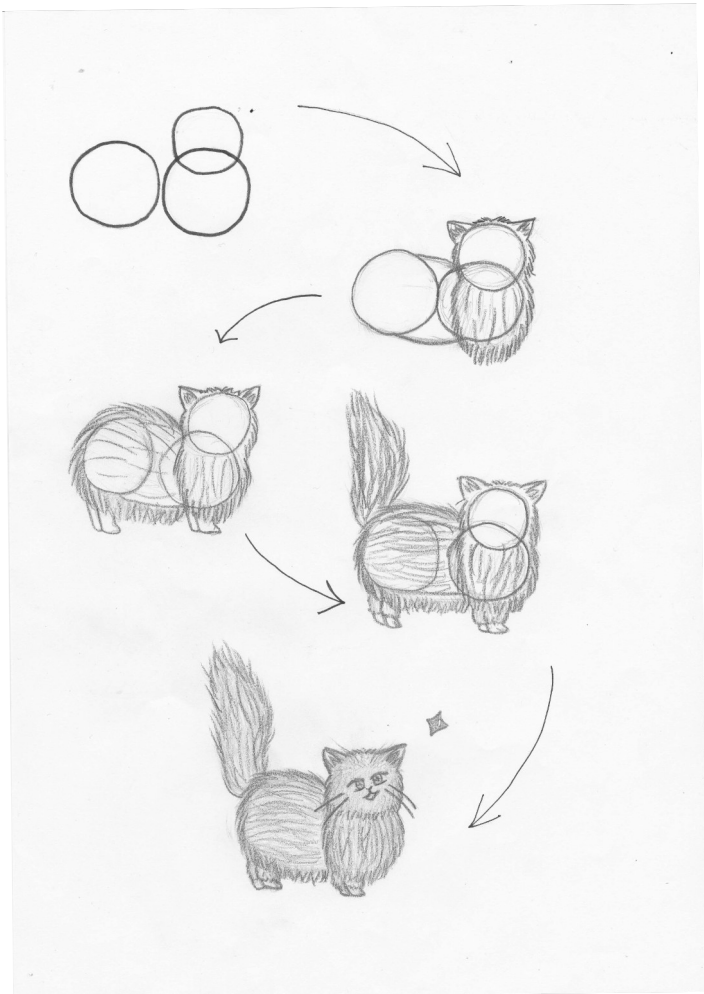
Sepsal a fotil *Matěj V.* Ilustrace *Ella*

Za informace děkujeme panu školníkovi.

TUTORIÁLY

Jak nakreslit kočičku?

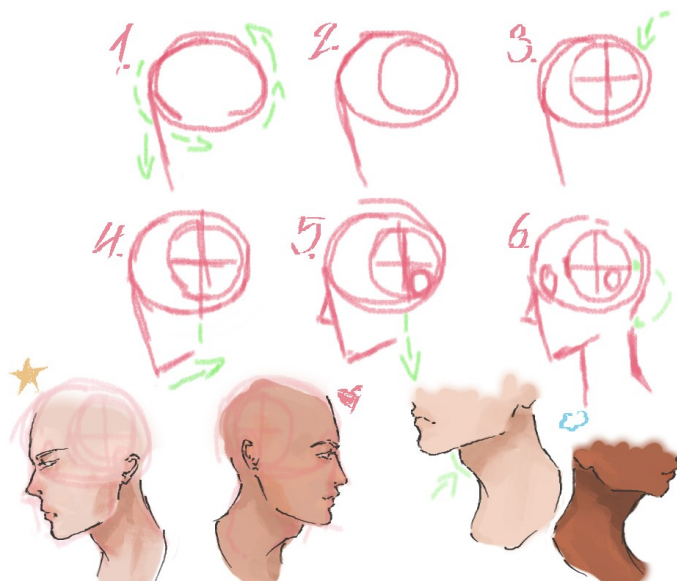
- 1) Nakreslíme si dvě kolečka trošku od sebe a jedno menší tak, aby se kouskem překrývalo.
- 2) Spojíme kolečka k sobě, aby to vypadalo jako tělo. Na menší horní kolečko přidáme uši.
- 3) Dokreslíme nohy a chlupy a ocásek.
- 4) Vymažeme pomocné čáry, přidáme oči, čumáček a fousky.

Maruška

Tak co, zkusíte to také?

Jak nakreslit hlavu z profilu?

Krok 0 - rozhodnout se, jak bude vypadat hlava, kterou budete kreslit. Jestli to bude kluk, nebo holka, zda rysy budou více zaoblené (jako obličej pod srdíčkem), nebo více špičaté (jako obličej pod hvězdičkou), věk atd.

Krok 1 - nakreslíme ovál a po direkci hlavy nakreslíme čáru

Krok 2 - dále od přední části oválu nakreslíme kruh - tam budou uši

Krok 3 - doprostřed kruhu nakreslíme dvě čáry, které ho rozdělí na čtyři části (pomůže nám to v kresbě ucha a ostatních částí)

Krok 4 - z přední části oválu povedeme šikmou čáru směrem dolů, v místě brady změním směr čáry šikmo nahoru

Krok 5 - ucho nakreslíme do dolního pravého rohu kruhu, k tomu nakreslíme nos, který bude začínat na čáře, která vede z kraje oválu, nos končí zhruba tam, kde končí ovál (jak ukazuje zelená šipka)

Krok 6 - malý kroužek ukazuje tam, kde budou oči a obočí, krk propojuje s kruhem vzadu, tloušťka krku záleží na pohlaví a svalech

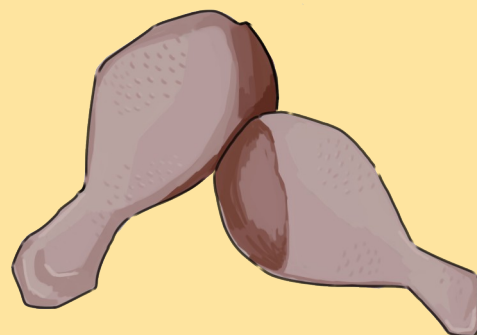
Krok 7 - pod mráčkem uvidíte, že klukům se hodně ukazuje ohryzek, zatímco holkám moc ne - jak ukazuje šipka

Tak to je vše. A neboj, záleží na tobě, jak bude obličej vypadat!

Élla

Vtip od grafika Radaru:

Dnes jsem se zeptal paní prodavačky, zda jsou to přední nebo zadní nohy. Nevěděla, tak se šla zeptat manažera. Po návratu se na mě podívala mrazivě chladným pohledem a řekla „to není vtipné“!

BÁSNIČKY

Pocity podzimu

Barevné listí padá ze stromů,
padá a padá a nechce se mi domů.
Mlhavé počasí zavládlo krajem,
země se z deště tetelí blahem.
Na holínky bláto se mi lepí,
v blátivých kalužích hrají si děti.
Před každým domem už stojí dýně,
ve tmavých nocích svítí si líně.
Den už se nám rychle krátí,
dobře si ho užijte, než se světlo ztratí.
Bětka

Říjen

Jednoho dne v říjnu
dostaly jsem rýmu.
Rýma byla dlouhá
a my byla doma.

Nemohly jsme do školy,
plnily jsme úkoly.
Podzim je krásný barevný čas,
listy padají zas.

Dýně jsme dlabaly,
oči do nich řezaly.
Na houby jsme šly,
hodně jsme jich našly.

V říjnu hodně přelo,
ven se nám nechtělo.
Zůstaly jsme doma,
v pokoji vznikla pohroma.

Pořádně jsme uklidily
a podzimní výzdobu připravily.
Za chvíli jsou tu Dušičky,
rozsvítíme si svíčky.
Eli a Týna

Halloween je tady!

ZVEME VÁS:

POJĎTE SI S NÁMI UŽÍT:

Teplé elixýry
Jedlé prsty
Sladké dobroty,
spousta zábavy a
strašidel se na vás těší.

HAPPY HALLOWEEN

Vezměte si s sebou:
Baterku
Čelovku
Telefon
Chuť se bát a užít si večer

5. 11. OD 16 HODIN PŘED BUDOVOU ŠKOLY

Za finanční podporu děkujeme MČ Praha-Libuš. Spolek přátel ZŠ Meteo z.s.

11. PROSINCE

OD 16:00

RADAR – školní časopis ZŠ Meteorologická, Praha-Libuš

1. číslo

2. ročník

vychází

24. 10. 2024

Kontakt: skolni.casopis@zsmeteo.cz

Redakce:

Anežka Zavadilová (5. B), Filip Rejhon, Matěj Kadlec, Majda Košťálová, Ella Nandolo Kwesonsa (7. A)

Matěj Vaníček (7. C), Bětka Franková (8. A), Marie Kuchařová (9. A), Julija Lysenko, Daniela Lejčková,

Jakub Vodrážka (9. B), Hana Saito, Josefína Fáberová, Jindra Harvan (9. C)

Pomáhají nám: Hana Rundová, Klára Blahůtová, Veronika Formánková

Grafické zpracování: Tomáš Zajíc (9. A)